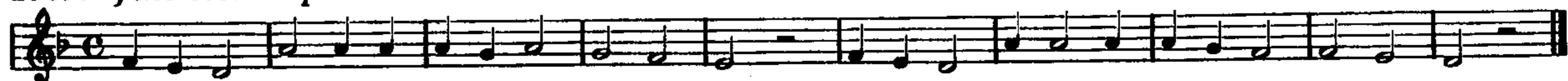

1369. *Jiné čtení a pění**p. Sloboda*

Na rynku v By-stři-ci je vy-so - ká vě - ža, ta mo-ja maměn-ka dávno pod ňú le - žá.

Na rynku v Bystřici
je vysoká veža,
ta moja maměnka
dávno pod ňú ležá.

Ležá oni, ležá
nedaleko dveří,
nedaleko dveří
rozmarýn zelený.

Černá zem, černá zem,
daj ven maměnku mú,
nech sa já jim ešče
věrně vyžaluju.

A keď já jim počnu
věrně žalovati,

věru ta černá zem
musí zaplakati.

»Má dcero rozmilá,
co si ty vymýšláš,
když mi v černé zemi
odpočinku nedáš?«

Má milá maměnko,
jak bych vám ho dala,
když sem vašej lásky
ani nepoznala.

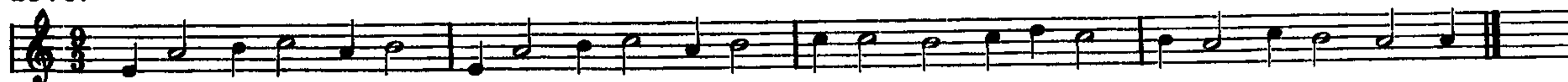
Přindite, maměnko,
budu sa vydávat,
přindite, maměnko,
věnec odevzdávat.

Neskoro, maměnko,
neskoro idete,
už mého věnečka
už neuvidíte.

Vážú mi ho, vážú
na štyry uzličky,
co ho nerozvážú
ty vaše ručičky.

Vážú mi ho, vážú
na jeden veliký,
co ho nerozváže
všecek svět široký.

1370.

Z Komně

Ta ko-menská vě-ža pě-kně ma-lo - va-ná, tam sú má maměn-ka pod ňú po-cho - va - ná.

Ta komenská veža
pěkně malovaná,
tam sú má maměnka
pod ňú pochovaná.

Tam sú oni, tam sú
nedaleko dveří,
na nich mi vyrostel
rozmarýn zelený.

A já tady půjdu
a já ho utrhnu
a já svú mamičku
ešče voňat budu.

Staňte mně, mamičko,
staňte vy mně hore,
urobte pořádek
v tom sirotském domě.

Dcero moja milá,
já hore nestanu,
já za tvoju křivdu
nikdá nezastanu.

1371. (*Nápěv 458 [846]*)*Z Bojanoviček*

Bojanovský krchov
na kopečku stojí;

dyž idu okolo
srdečko mně bolí.

Srdečko mě bolí,
slzy polívají,

že mně mí rodiči
dlóho nevstávají.

Dlóho nevstávají
a vstávat nebudó;

už jejich kostečky
v hromadě ležijó.

688. ŽENA A PANNA

1372.

Z Komně

In - dá pan - ny by - ly, pě - kně si cho - di - ly, mě - ly vlá - sky u - če - sa - né,

pan - tli - čka - mi u - ple - ta - né, tak o - ny cho - di - ly.